

December 25. Karácsony

Lk 2,15-20 – Negyedik üzenet: a Föld és az Ég összeér

Isten közénk jövésének lényegét legszebben talán Weöres Sándor fogalmazta meg:

*Örömöm sokszorozódjék a te örömdben.
Hiányosságom váljék jóssággá benned.
Egyetlen parancs van, a többi csak tanács:
igyekedj úgy érezni, gondolkodni, cselekedni,
hogy mindennek javára legyél.
Egyetlen ismeret van, a többi csak toldás:
Alattad a föld, fölötted az ég, benned a létra.
Az igazság nem mondatokban rejlik, hanem a torzítatlan létezésben.
Az öröklét nem az időben rejlik, hanem az összhang állapotában.*

(Szembefordított tükrök)

Ezen a napon a föld és az ég összeér. Isten nem tud máshogy jönni a világba, csak úgy, hogy egyszerre mutatkozik meg ez a két világ. (És úgy meghalni sem tud, hogy ez két világ össze ne érjen). Ezért van a csillag, az angyalok, az ígéret, és ezért a jászol, a kisdéd. Jézus egész életét a „torzítatlan létezés” jellemezte, az „összhang állapota”.

Ezt élte meg Mária, ezt élte meg a pásztorok, és mindazok, akiknek ezt elmondták. És ezt érzi meg – nyilván sokszor nem tudatosan – a Karácsony előtt sütő-főző, karácsonyfát díszítő, ajándékok után koslató, ügyetlenül ajándékot becsomagoló, vendéglátó ember. Valami más ez nap, ez az éjszaka. Ha nem vagyunk is vallásosak, valahogy mégis érezzük, hiszen a villamosok sem járnak, alig vannak az utcákon, minden elcsendesedik. Valami történik, valami lesz. Valami van.

Hajlandók vagyunk kicsit lenézni a konzumemberek Karácsonyát. Egyfajta vallási góggel, a tuti biztos tudatában. És persze a saját örömmünket is. Nem vittük túlzásba ezt? Még Karácsony este sem zavar bennünket önmagunk hozzáállása. És a szegények, és a rászorulóknak...

A Karácsony olyan, mint amikor Mária Magdolna megkeni Jézus lábát. Drága, felesleges, színpadias. És mégis a legemberibb, mert a kiáradó szeretet áttöri a racionalitást, az ön-analizálás korlátait, és árad. Ahogy Isten Lelke árad a világban a teremtés végtelen idején. Ahogy áradni tud a szeretet, az öröm, a hála.

Ne fosszuk meg magunkat ettől az élménytől, hogy belépünk a racionalitáson túli világba. Ahogy Jézus is belépett. Ahol nem mérjük, nem számíthatunk, csak vagyunk, létezők. És akkor észrevesszük, hogy a föld és az ég közé kifeszített létrán megtettünk egy lépést felfelé.

Garay András, Dunakeszi